

Отделът на чудовищата

Робърт Пол Уестън

Първа част

Първа глава

В нея Елиът не иска да ходи в училище по готварство, а Лесли предпочита да е в Париж.

- Елиът фон Доплър, слизай веднага или кълна се, че ще те сваря на супа и ще те сервирам на баща ти!

Елиът се зави през глава. Ултиматумът със супата беше третият за изминалите пет минути (освен това майка му беше обещала да изпържи един от бърбреците му и да маринова пръстите му в оцет).

Много е важно, разбира се, да подчертаем, че родителите на Елиът фон Доплър не бяха изяли никого през живота си, нито пък имаха подобно намерение. Те не бяха канибали. Работеха като кулинарни критици.

Питър и Марджъри фон Доплър редактираха страниците, посветени на храната в *БикълбъргБюгъл*. Двамата списваха ежедневна колонка, наречена „Захапи това”, в която предлагаха прегледи и оценки на местни ресторанти. От време на време пътуваха, за да опитат това или онова място в страната и по света. Накратко, двамата мислеха единствено за висшата кухня (дори когато се опитваха да накарат сина си да стане сутрин).

- Не се шегувам, Елиът. Много добре знаеш, че баща ти обожава хубавия борш.

Елиът изпъшка.

- Ще броя до три, младежо. След това се качвам и ще те удавя в сос холандез.

(Не се притеснявайте - майката на Елиът никога не би го направила. Всъщност тя нямаше представа как се прави сос холандез. Въпреки професиите си, родителите на Елиът бяха ужасни готвачи.)

- *Едно!*

Елиът се изтърколи от леглото и се облече. Обу къси панталонки, навлече тениска, а отгоре (както обикновено) сложи ярко зелен рибарски елек.

- Две!

Елиът посегна към най-ценната си вещ - оригинален електрически молив на *Денки-3000* със сгъваем телеобектив. Беше подарък от чичо му Арчи и втори като него нямаше. Електрическият молив беше първият продукт, произведен от *Денки-3000*.

- *Три!*Ти прекали, малкият! Изпращам баща ти с пресата за чесън.

- Идвам! – провикна се Елиът. Той заслиза бавно по стълбите към кухнята и видя, че закуската го чака на масата - разплули се варени домати и прегоряла филийка.

- Посветихме твърде много време на тази закуска – уведоми го баща му. Седеше на челно място на масата, стиснал в ръце сутрешния *БикълбъргБюгъл*. – Така че да не чувам оплаквания.

- Сядай – погледна го внимателно майка му. – Кажи какво мислиш.

Елиът направи всичко по силите си, за да навлажни почернялата, твърда като камък филийка със сока от домати, но не се получи.

Беше изял половината (по-скоро се тъпчеше насила), когато забеляза плика, оставен по средата на масата.

На него бе написано името му.

- Какво е това?

- Чичо ти се отби днес сутринта на път за работа – обясни майка му.

- Какво? Идвал е тук ли? – не можа да повярва Елиът.

Майка му кимна мрачно.

- Изчезва седмици наред, както обикновено, а след това – хоп! – пристига и търси теб.

- Мен ли? – Сега вече Елиът бе още по-озадачен. Чичо Арчи почти живееше в централата на *Денки-3000*. Необичайните сгради на фирмата бяха от другата страна на парка *Бикълбърг*, но чичо Арчи никога не се „отбиваше”, за каквото и да било. Знаеше се, че винаги пропуска рождени дни, Коледа, футболни мачове... обичайните неща. – Защо не ме събуди?

- И без това ми е трудно да те събудя в часа, в който обикновено ставаш. А и той ти остави това писмо.

Елиът (с удоволствие) се отказа от закуската и скъса плика. Вътре бе пъхнато кратко, набързо надраскано писмо.

Скъпи Елиът,

От години ме молиш да те разведе из фирмата, но аз бях ужасно зает. Както е тръгнало, реших, че сега е моментът. Отбий се днес и ще те разведе.

Искрено твой

Чичо Арчи

П.П.:Най-добре доведи и приятелката си Лесли.

Елиът присви очи и остана с отворена уста.

- Какво пише? – полюбопитства баща му.

- Чичо Арчи иска да ме разведе... днес.

Майка му изглежда забеляза слисаното му изражение.

- Не се ли радваш? – попита тя.

- Да, но...

- Но какво?

- Коя е Лесли?

- Не те разбирам – намръщи се майка му.

- Виж – посочи Елиът края на писмото. – Тук пише: *П.П.:Най-добре доведи и приятелката си Лесли.*

- Много мило, че е поканил и нея – обади се баща му иззад вестника.

- Ама аз нямам приятелка Лесли. – На Елиът не му беше никак приятно да признае, но нямаше почти никакви приятели (по-скоро абсолютно никакви).

- Чакай – рече майка му. – Не се ли казваше така момичето от Панаира на науките?

- Лесли Фанг ли?

- Разбира се – кимна майка му. – Сигурно нея е имал предвид.

- Не е възможно – опъна се Елиът. Той почти не познаваше Лесли Фанг. (Тя беше постъпила едва два месеца преди да ги пуснат в лятна ваканция, така че абсолютно никой нямаше време да се сприятели с нея (най-малко Елиът, който никак не умееше да създава приятелства). – Защо ли иска да вода и нея? Дори не сме в един клас.

Истина беше. Единствената причина Елиът да познава Лесли беше тази, че и двамата се бореха за трето място в Панаира на науките. (И двамата бяха създали почти еднакви макети на ракети, което бе доста неприятно, дори да се бориш за третото място.)

Майка му се замисли за момент над въпроса.

- Често я виждам, когато отивам на работа. Просто си седи сама в парка. Ходи там почти всеки ден, откакто ви пуснаха във ваканция, и честно да ти кажа, струва ми се много самотна. Може чичо Арчи да е забелязал същото.

Елиът се прегърби на стола. Никак не му беше приятно да дели компанията на чичо си с някого друго. Но какво можеше да направи? Лесли Фанг беше единствената Лесли, която познаваше, а в никакъв случай не би изпуснал обиколка на *Денки-3000* - възможност, която се появява веднъж в живота.

- Добре – измърмори той. – Ще я попитам. Ако я видя. Сега може ли да вървя?

- Не и преди да си доядеш закуската – отсече баща му.

- И да чуем оценката ти – добави майка му.

Елиът сведе мрачно поглед към чинията. Побутна няколко черни трохи към доматения сок. Насили се да преглътне остатъка, но погледът му попадна на първа страница от вестника, който четеше баща му.

Видя огромна снимка на централата на *Денки-3000*. Върху нея се мъдреше заглавието:

Технологичен гигант затваря?

Елиът се задави с хапката (което не беше никак трудно).

- Затваря ли? – избъбри той. – Имат предвид, че затваря завинаги ли?

Баща му кимна.

- Сигурно затова чичо Арчи най-сетне е решил да те разведе. Или сега, или никога.

- Това пък какво означава?

- Има друга фирма – обясни баща му. – Огромна инвестиционна фирма. Те ще купят всичко. Хората очакват централата да бъде преместена отвъд океана.

- Ама... – Елиът не можеше да повярва. – Какво ще стане с чичо Арчи?

- Не зная – отвърна майка му. - Никой не знае.

Елиът не откъсваше поглед от вестника. В долния ъгъл на внушителната снимка на *Денки-3000* бе поместена снимка на много стар господин. Имаше рошава сива коса и гъста

сива брада, беше облечен в кафява жилетка и носеше кръгли очила със златни рамки. Под снимката пишеше: „Сър Уилям Снифълдън - дългогодишен изпълнителен директор на Денки-3000 - признава, че има сериозни финансови затруднения”.

Беше му странно да приеме, че този старец, който приличаше повече на оглупял библиотекар, е влиятелен изпълнителен директор на огромна фирма като Денки-3000. Елиът погледна първите редове от материала.

Централата на Денки-3000, петият по големина производител на технологии в света и един от най-крупните работодатели в Бикълбърг, може да бъде принуден да затвори до няколко месеца.

След година на посредствени приходи фирмата изглежда е готова да бъде погълната от „Кузиком Холдингс”, частна фирма за капиталови инвестиции. Изпълнителният директор на Денки-3000 сър Уилям Снифълдън признава: „Бикълбърг го очаква тъжен ден, ако...”

Елиът премести отново поглед към снимката. Страдата на Денки-3000 беше най-интересното нещо в града: четири остъклени небостъргача, които се издигаха на кръгъл парцел.

Той беше минавал покрай тях многократно на път към училище и открай време беше любопитен да разбере как изглеждат отвътре. Може и да имаше чичо шеф на отдел „Проучване и развитие”, но никога не беше влизал в добре охраняваната централа.

Побутна чинията си и най-сетне довърши мисълта си.

- След като чичо Арчи ме е поканил, не искам да го карам да ме чака.

- Къде си се разбързал, господинчо? – Баща му посочи попарата в червено и черно, разляла се в чинията. – Не и преди да получим отзиви.

- Налага ли се?

Родителите му се интересуваха единствено от описание на храната. Откачено ли беше да имаш най-обикновеното желание да я изядеш?

- Как смяташ да влезеш в школата по готварство, ако не започнеш да се упражняваш още отсега? – попита баща му.

- Ами ако не искам да уча в школа по готварство?

- Не искаш ли да станеш известен критик като родителите си?

- Може пък просто да предпочитам да съм като чичо Арчи.

- Не съм сигурна, че той е човек, на когото някой би искал да подражава – каза майка му и погледна към вестника.

Елиът, разбира се, нямаше никакво намерение да става кулинарен критик. Също така знаеше, че ако иска да види чичо си, първо трябва да даде висока оценка на усилията на родителите си.

- Казвай! – подкани го майка му.

- Бъди колкото е възможно по-описателен – настоя баща му.

И двамата се приведоха нетърпеливо над масата.

- Ами... беше... – Елиът се постара да намери подходящите думи. – Хрупкаво. И влажно.

Баща му се намръщи.

- Така никога няма да влезеш в школата по готварство.

- Може ли вече да тръгвам?

- Може – отвърна с нежелание майка му. – Поздрави чичо си от нас.

***

Винаги, когато майка ѝ си наумеше да се местят в нов град, Лесли Фанг си поставяше за цел да открие най-хубавите места, на които можеше да остане сама. Тук, в това жалко подобие на истински град, най-доброто място, което успя да открие, беше усамотена и сравнително удобна дървена пейка в парка *Бикълбърг*. Не че обичаше да стои сама (обичаше да създава приятелства, както всички други), но какъв смисъл имаше, след като майка ѝ сигурно щеше да си грабне шапката и да реши да се местят без много приказки.

Всеки път беше същото. Майка ѝ късаше с гаджето си или се отегчаваше от работата си – и хайде-е-е! – „започвай да товариш стария фолксваген, Лесли, защото заминаваме”.

Лесли си мислеше, че беше най-добре да си стои сама. Така беше най-разумно. Така не се налагаше да се сбогува.

А и Бикълбърг не допадна особено на Лесли. Предпочиташе градове като Ню Йорк, Лондон, Париж, но не и подобие на град като Бикълбърг. Единствената причина, поради която дойдоха тук беше тази, че дядото на Лесли имаше ресторант в Чайнатаун на Бикълбърг. Беше обещал да даде на майка ѝ работа като сервитьорка и дори каза, че щял да им осигури апартамент над кухнята. Както и с много други неща в живота им, навремето идеята им изглеждаше върховна.

Лесли погледна черната си тениска, черните накитници и широката черна рокля, черен чорапогащник и ниски обувки с черен банд отпред (и сребърни катарамии). Гордеше се с този тоалет. Искеше да постигне готически вид, с който да подчертае посланието „оставете ме намира, защото всеки момент си заминавам” и бе успяла.

Поне така си мислеше.

След като облеклото ѝ изпращаше послание „оставете ме намира”, защо тогава хлапето от Панира на науката вървеше право към нея?

- Ъ-ъ-ъ, здрасти. Лесли? - Той май говореше на земята, не на Лесли. – Как е?

- Ти си Елиът, нали?

- Знаеш името ми?

- Разбира се, че го зная. Ти прекопира ракетата ми на панаира.

Елиът се ококори.

- Ей! Беше съвпадение!

Лесли въздъхна.

- Може и така да е. Но беше голям срам, нали?

- На мен ли го казваш?

Третото място не беше единствената причина, поради която Лесли знаеше името на Елиът. Той се забелязваше отдалеч, защото всеки божи ден, независимо с какво беше облечен отдолу, винаги навличаше един тъп зелен рибарски елек.

Отначало Лесли се възхищаваше на модното послание, което той се опитваше да отправи. „Оставете ме намира, защото се интересувам единствено от ритъма на моята си лодка”. Тя уважаваше този маниер. Но чак пък всеки ден.

Лесли се приведе напред.

- Мислиш ли, че някой от нас можеше да спечели, ако макетите на ракети не бяха еднакви?

- А, така ли мислиш ?

Лесли сви рамене.

- Възможно е.

Елиът помълча. Лесли реши, че се е замислил над възможността един от двамата да спечели на панаира, ако не трябваше да си делят славата. Само че момчето мислеше за нещо друго.

Посочи гъстата гора в далечния край на парка.

- Аз... ами... отивам на гости на чичо.

- Браво. В гората ли живее?

- Не! От другата страна. Работи в *Денки-3000*.

Мислите на Лесли, досега насочени към най-различни начини, с чиято помощ да се отърве от Елиът, неочаквано дадоха на заден.

- *Денки-3000* ли? – попита тя. – И чичо ти работи там, така ли?

Елиът закима гордо.

- Шеф е на отдел „Проучване и развитие”.

Лесли все се питаше какво става в странните сгради. Бяха единственото що-годе интересно нещо в Бикълбърг (да не говорим, че бяха и единствените сгради, които изглеждаха като подходящи за истински град).

Дядо ѝ редовно правеше доставки за фирмата, но никога не ѝ позволяваше да го придружава, въпреки че тя го беше молила няколко пъти. „Защо - питаше се тя - фирма като *Денки-3000* бе решила да построи централата си на подобно място?”

- Както и да е. – Елиът ѝ се стори неспокоен. – Чичо ще ме разведе из фирмата, та...

- Ще те разведе ли? – попита Лесли. – Страхотно. – Много се стараше да не покаже, че завижда и да не го залее с въпроси. – Може би дядо го познава.

Елиът отново се ококори към Лесли.

- И той ли е изобретател?

- Нещо такова – отвърна тя. – Готвач.

Елиът присви очи.

- Това за изобретател ли минава?

- Експерименти, нововъведения... Варени на пара оризови кюфтета... Чиста химия, нали?

- Сигурно.

- Има ресторант за дим сум. Може да си чувал за него. *Известният Дим Сум Емпориум на Фреди Фанг.*

Елиът се намръщи.

- Едва ли е толкова известен, колкото си мисли.

Лесли изви очи.

- Просто така е кръстен.

- Обзалагам се, че нашите са чували за него. Те се занимават с храна.

Лесли не се изненада, че Елиът никога не е чувал за ресторанта. През повечето време беше празен. Почти всички поръчки бяха за вкъщи или доставки. Това означаваше, че майка ѝ не върши почти нищо, освен да виси в ресторанта и да чете списания.

Лесли си мислеше, че на майка ѝ щеше да ѝ писне много скоро и цялата работа с местенето да започне отново. Тъкмо затова нямаше никакъв смисъл да започва приятелства, дори потенциалният приятел да имаше чичо в готино местенце като *Денки-3000*.

Независимо от всичко тя не можа да не признае.

- Сградата е готина, а?

- Нали? – усмихна се Елиът толкова широко, че имаше опасност лицето му да се разцепи от щастие. – Не мога да повярвам, че чичо ме покани на обиколка!

Лесли забодде върха на обувката в пясъка и го завъртя.

- Все се питах какво е вътре.

- Всъщност... – усмивката на Елиът помръкна и той отново стана нервен. – Тъкмо затова дойдох да поговорим.

- Защо? – Лесли не виждаше връзката.

- Нямам представа защо, но чичо е поканил и двама ни.